

1

גשמי נובמבר הגיעו בהפתעה. רויטל התהפכה במיטתה והקשיבה לגשם הדופק על החלונות בדירתה בקומה ה־18 המשקיפה לים. סנואי, כלבת הגולדן הלבנה המעורבת, שכבה לצידה במיטה וזקפה את ראשה ואת אוזניה. זו לא הייתה הפעם הראשונה ששנתה של רויטל התערערה. היא סבלה לאחרונה מנדודי שינה. רויטל קמה ממיטתה והלכה להתבונן בוויטרינה הגדולה שבסלון. הנוף היה מרהיב. מצד אחד העיר התוססת ומצד שני הים. רויטל הביטה בים. זו הייתה פעולה שבדרך כלל הרגיעה אותה, אבל בדיוק כמו מצב רוחה, גם הים היה סוער. היא נתנה למחשבותיה לשקוע. הגשם התחזק, הברק הבריק בשמיים ומייד אחריו הרעם.

זה היה מזג אוויר מושלם לכוס שוקו חם וזה בדיוק מה שהיא הכינה לעצמה. על אי המטבח עמדה מכונת הקפה. היא לגמה מכוס השוקו והסתכלה במכונה. לעזאזל, המכונה הזו הזכירה לה את דין. היא לקחה את כוס השוקו החם והתיישבה ליד פסנתר הכנף הלבן שלה. סנואי רצה מהחדר. היא אהבה לרבוץ על השטיח הפרוותי הלבן ליד הפסנתר בזמן שרויטל ניגנה. הפעם זה היה נוקטורנו אופוס 9 של שופן. פצפוצי האש שבאח הוסיפו מסתוריות למנגינה.

סנואי זקפה את ראשה ברגע שזמזום הודעה הגיע לנייד. "מי לעזאזל שולח סמס בארבע לפנות בוקר?!" מלמלה רויטל והפסיקה את נגינתה. היא ניגשה לטלפון הנייד תוך כדי לגימת השוקו החם. בהודעה היה כתוב "אני מתגעגע אלייך." זה היה דין. איך הוא מעז?! ועוד אחרי שהיה הוא זה שהרס את כל מה שהיה בינינו, חשבה רויטל וסגרה את הטלפון הנייד. היא לקחה את כוס השוקו והתיישרה מול האש הלוחשת. לא היה לה ספק שהפעם היא לא חוזרת אליו, יהיה מה שיהיה. הוא לא האחד בשבילה. היא החליטה לחזור למיטה ולנמנם עד שהגשם יירגע. צלצול ההשכמה העיר אותה בחמש בבוקר כמו בכל יום. היא קמה, לבשה את בגדי הריצה שלה, לקחה את האוזניות וירדה עם סנואי לריצת הבוקר היומית שלה. רויטל אהבה לרוץ עוד מימי נעוריה. הריצה הייתה מאוד משחררת עבורה. כשרצה לא חשבה על כלום, מלבד על נשימותיה, וזה בדיוק מה שהייתה צריכה עכשיו.

היא רצה לאורך החוף על החול הרך בנעלי הנייקי שלה. לבושה בחליפת ספורט ארוכה, שערה הדבשי אסוף בקוקו. סנואי רצה לצידה מאושרת ומלאת אנרגיה, לשונה מתמזגת עם משב הרוח. מזג האוויר היה סוער, אך זה לא מנע מהן את ההנאה שבריצה. רויטל הגיעה לסוף מסלול הריצה שלה, אל ראש המצוק המשקיף אל הים. זו הייתה נקודה מושלמת למתיחות לפני שתרוץ את כל הדרך חזרה הביתה. השעה הייתה חמש וחצי בבוקר, ובזמן שהתמתחה, זיהתה מאחוריה מכונית אאוטי לבנה עומדת בחניון. מישהו ישב במכונית והתבונן בה בזמן שהיא עשתה מתיחות. היא לא זיהתה מי זה, אך הייתה לה הרגשה של אי נוחות. היא החלה להתקדם לכיוון המכונית, מנסה לזהות מי שם, אך ברגע

שהתקרבה, המכונית הותנעה ונסעה משם. הרגשת צמרמורת לא ברורה עברה בגופה והיא התחילה לרוץ בחזרה לכיוון הדירה שלה. היא עלתה במעלית לדירתה שטופת זיעה, באוזניות התנגן השיר November Rain של Guns & Roses. אין יותר מתאים מזה, חשבה. היא נכנסה לדירה, החלה לפשוט את בגדיה ונכנסה ישר למקלחת, לא מבחינה בנוכחותו. היא פתחה את זרם המים ונתנה לחמימות לשטוף אותה.

סנואי רצה הישר אל המטבח. ליד האי היו קערות המים והאוכל שלה. היא שתתה מהקערה והתעלמה מנוכחותו. הוא ישב בכיסא הבר של האי ולגם מקפה האספרסו שהכין לעצמו במכוונה.

רויטל יצאה מהמקלחת, לגופה רק מגבת הגוף. היא קפאה כשראתה אותו יושב ונועץ בה מבט. "אין לך גבול?! צעקה מבוהלת.

"סימסתי לך שאני מתגעגע אלייך," הוא השיב באגביות, לוגם מספל הקפה.

"ו...? זו סיבה להופיע אצלי בלי התראה מוקדמת?! אני נכנסת להתלבש, אין לי זמן לזה. אתה חייב להסתלק מכאן עד שאסיים. והמפתח שנתתי לך, תשאיר אותו על הדלפק במטבח. השטויות שלך נמאסו עליי!" רויטל נכנסה לחדר ונעלה את עצמה מבפנים, מתפללת שיעשה כדבריה.

דין סיים את הקפה באדישות כשעל פניו נסוך מבט זחוח וחיוך מרוצה. הוא הוציא את המפתח מכיס הג'ינס והניח אותו על הדלפק.

רויטל נשענה על דלת חדרה, מתנשפת מהריצה וממנו. היא הקשיבה לצעדיו העוזבים את הדירה. לאחר מכן יצאה מחדרה,

והלכה במהירות לנעול את דלת הכניסה. היא ניגשה לאי המטבח והביטה בכעס בכוס האספרסו שעל דלפק המטבח. מפתח הדירה היה מונח ליד הכוס ולידו פתק. "נמשיך את זה אחר כך." היא קימטה את הפתק וזרקה אותו לפח.

מזג האוויר התחלף. הגשם פסק והשמיים התבהרו. רויטל חזרה לחדרה, לבשה סריג גולף חום, ז'קט בז', ג'ינס בגזרה גבוהה ומגפיים בעלי עקב בצבע חום. היא ענדה את העגילים האהובים עליה, שאימא שלה נתנה לה לפני שנים, פיזרה את שיערה הארוך והתאפרה קלות. לאחר מכן שתתה כוס מיץ תפוזים ולקחה עוגיית בראוניז לדרך. זה היה יום חשוב בשבילה. כולם חיכו לה במשרד. לאחר בידוק קפדני שלה ושל רכבה, היא נכנסה לחניון התת קרקעי של משרדי החברה. הייתה לה חניה שמורה, כמו לכל המנהלים הבכירים בחברה.

היא עבדה ב"בראשית ביוטכנולוגיה" - חברה ישראלית העוסקת בפיתוחי תעשיית הנשק על סוגיה. למרות שעבדה בבראשית רק שנתיים, הם העריכו אותה והאמינו ביכולות שלה. היא כמוכן הצדיקה את אמונם. היא הייתה חרוצה ומסורה, וכך הצליחה די במהירות להשתלב עם הבכירים.

לפתע היא הבחינה במכונית האאודי הלבנה שראתה הבוקר בים. המכונית חנתה בסמוך לחניה שלה. היא תהתה למי המכונית הזו שייכת. היא לא הכירה אף מנהל עם רכב כזה משודרג וסקסי. רכב עם גג נפתח לא היה הסגנון של המנהלים שם, אחרי הכול רובם היו מבוגרים מאוד.

נטע המזכירה קיבלה את פניה בחיוך גדול ברגע שיצאה מהמעלית. "בוקר טוב רויטל, מה כבר עשית שזכית בכזה בוקר טוב?"

רויטל לא הבינה במה מדובר, אך מייד כשנכנסה למשרדה ראתה זר פרחים ענק המונח בכד על שולחנה. רויטל תלשה את הפתק מהפרחים. "אני מתגעגע אליך." זה שוב היה דין. מה הוא לא מבין? חשבה בינה לבין עצמה. אני חייבת ללבן איתו את הדברים. היא סימנה לעצמה להתקשר אליו מאוחר יותר היום, אחרי שהלחץ קצת ירד.

היא יצאה ממשרדה וניגשה אל נטע. "היי, את יודעת במקרה מי הבעלים של האאודי הלבנה?"

"אם אני יודעת?" שאלה נטע, "איפה את חיה? כבר חודש מדברים עליו שהוא חוזר לארץ - יונתן מור, את יודעת, הבן המאומץ של ליאון."

ליאון היה הבעלים של בראשית ביוטכנולוגיה. רויטל מעולם לא התעניינה ברכילות וסמול טוק שבמסדרונות. היא הייתה עסוקה ותמיד חתרה להישגים חדשים. לא היה לה זמן לשטויות ולבזבז זמן בדיבורים והתלחשויות בהפסקות הקפה שהיא אף פעם לא לקחה ממילא. כך שלא, היא לא ידעה על בואו של יונתן ולמעשה זה גם לא עניין אותה. היא סידרה את מחשבותיה והחלה להתמקד בפיץ' שאותו הייתה צריכה להציג בעוד מספר דקות.

רויטל חייכה בנימוס אל נטע והתקדמה לכיוון חדר הישיבות. נטע מיהרה אחריה כשבידה קנקן קפה גדול. "היכנסי, כל ההנהלה הבכירה כבר בפנים," אמרה בחיוך ופתחה את הדלת.

רויטל נשמה עמוק, העבירה את שיערה מעבר לכתפיה, סידרה את הז'קט ונכנסה לחדר. "בוקר טוב," אמרה רויטל. היא הכירה את כולם, רק אותו לא הכירה.

היא ניסתה להתעלם ממבטיו החודרים בזמן שהעבירה את הפיץ'. היא הייתה צריכה לגייס את כל כוחותיה כדי להישאר

מרוכזת. היום הזה היה מבחינתה גולת הכותרת של כל עבודתה. אסור היה לה לטעות וזה היה מאוד מאתגר בגלל הנוכחות שלו. הוא ישב בקצה האחורי של החדר, לבוש בחליפה כחולה. הכפתור העליון בחולצתו המחויטת פתוח, מבטו החודר לא מש ממנה. היא התאמצה לא לפגוש במבטו. למרות שמעולם לא פגשה אותו, היא חשה חוסר נוחות. תחושה מוזרה שהיא לא חשה בעבר.

הפיץ' שלה עבר מצוין. ליאון, המנכ"ל היה נרגש ומאושר. הוא הודה לרויטל והכריז: "רויטל, התעלית מעל כל הציפיות. אין ספק שבזכותך החברה שלנו תעבור תפנית משמעותית." רויטל חייכה והסיטה את שערה מאחורי האוזן. בדיוק באותו הרגע שחשה שביעות רצון מעצמה, פנה ליאון לחבר המנהלים והוסיף, "החלטתי כי מי שיובילו את ביצוע הפרויקט יהיו רויטל ויונתן, הבן שלי."

הגבר בחליפה הכחולה קם ממקומו ופסע באלגנטיות לכיוונה של רויטל. הוא הביט בכולם והציג את עצמו. "שלום, אני יונתן, הבן של ליאון." ליאון עמד לידו, גאה ומחייך. "רובכם לא מכירים אותי כי עבדתי מאחורי הקלעים בשלוחה בלונדון."

יונתן היה גבוה ושרירי, בעל כתפיים רחבות. שערו השחור היה מסורק לאחור ועיניו הכחולות עדיין התמקדו ברויטל. הז'קט הכחול שלבש הדגיש את קווי גופו. רויטל בקושי הצליחה לשמור על הריכוז שלה במיוחד לאור העובדה שרק לפני כמה שעות צפה בה מהרכב שלו, עושה מתיחות בסוף מסלול הריצה. היא גייסה את כל כוחותיה וניסתה להתרכז. זה לא היה קל.

היא גם הרגישה מאוד מופתעת מכל הסיטואציה. מעולם לא הזכירו דבר וחצי דבר על הציוות הזו. לא הייתה לה בעיה לעבוד

בצוות, אך את יונתן כלל לא הכירה ולמען האמת, הנוכחות שלו השפיעה עליה בדרך לא ברורה.

"מאז שהתחלתי לעבוד בבראשית, הקפדתי לא לקחת קרדיט על כך שאבי הוא המנכ"ל והבעלים," המשיך יונתן, "כל מי שעבד איתי חשב כי אני שווה בין שווים. אני שמח לחזור לישראל ויותר משמח לעבוד לצידה של רויטל."

עיניו ננעצו בה ולסתה נשמטה. מה הוא כבר יודע עליי שהחליט שהוא שמח לעבוד איתי, היא תהתה. יונתן התקרב אליה לאט והיא לקחה צעד אחד לאחור, לא בטוחה בעצמה. לעזאזל, הוא מוציא אותי לגמרי מאיזון, חשבה לעצמה.

הוא הושיט את ידו. "נעים מאוד."

היא הגישה את ידה ולחצה את ידו. הוא הדיף ריח של סבון ובושם גברי משכר.

יונתן המשיך לאחוז בידה ואז הרים את ידיהם למעלה והכריז, "למען האנושות, למען ישראל!"

כולם קמו ומחאו כפיים. הישיבה הסתיימה והחדר התרוקן מאנשים. רויטל נשארה אחרונה, או כך חשבה, עד שהבחינה בו שוב מזווית עינה. הוא נשאר יושב בצד והמשיך להתבונן בה. היא כבר לא יכלה יותר לשמור בבטן את התחושות שלה. "יש משהו שאתה רוצה לומר לי?" שאלה.

"למען האמת, יש. רציתי לשאול אותך אם את מוכנה להתלוות אליי לערב הגאלה המתוכנן בשבוע הבא לכבוד השקת הפרויקט שלנו."

"הפרויקט שלנו?" מלמלה רויטל המומה. "ממתי זה הפרויקט שלנו? אני עובדת על זה כבר שנתיים, קורעת את עצמי ופתאום, ללא התראה מוקדמת, ממש לפני כל ההנהלה הבכירה,

מכריזים שאתה מוביל את הפרויקט יחד איתי. אני זו שעבדה סביב השעון כדי לבנות את המערכת המוצפנת הזו. נדרשו ממני המון זמן ואנרגיה כדי לבנות אותה, אז סליחה אם תרשה לי לסרב, אבל לא. לא אגיע איתך לערב הגאלה."

יונתן חיך מאוזן לאוזן. הוא אהב את הלחימה שלה. האש שלה בעיניים הדליקה אותו. שפת הגוף שלה הראתה כי הוא משפיע עליה, אבל פיה היה אמיץ ותקיף. בדיוק כמו שהוא אהב. "בסדר גמור," הרים את ידיו בכניעה מוחלטת. "ניפגש יותר

מאוחר לדסקס על כל הדברים שצריך לעשות." רויטל יצאה מחדר הישיבות, ממהרת הישר אל משרדה. היו חמש הודעות בטלפון הנייד שלה. ארבע הודעות מדין והודעה אחת מאימא שלה, אליה התקשרה מייד בחזרה.

"היי, אימא, מה קורה?"

"היי, רוי מתוקה, איך את? את נשמעת עסוקה," אמרה מירה.

"כן," נאנחה רויטל, "הרגע הפתיעו אותי כהוגן בעבודה."

"או, מה קרה?" שאלה מירה.

"כנראה זה באמת עולם של גברים," רויטל נאנחה שוב. "את

יודעת מה, אימא, בואי ניפגש בשישי לארוחת בוקר ונדבר על

הכול."

"טוב, אהובה, אל תתרגשי, אני בטוחה שלאיזה מים עמוקים

שלא זרקו אותך, את תדעי לשחות בחזרה. ניפגש ביום שישי,

מקווה ששאר היום שלך יעבור בטוב."

"תודה, אימא, ניפגש."

רויטל ניתקה את השיחה, נכנסה למשרד והביטה בפרחים. היו

בזר תריסר ורדים אדומים. היא ניגשה אל הזר, הרימה אותו כדי

להוציא אותו מהחדר ובדיוק כשהסתובבה ראתה את יונתן עומד

בפתח. הוא נשען על משקוף הדלת ושילב את זרועותיו על חזהו.
"אני רואה שיש לך מעריץ סודי," אמר יונתן.

"זה לא עניינך," סיבנה רויטל.

"את יודעת מה, התחלנו ברגל שמאל. אני מודה שזה לא היה במקום להפתיע אותך כך מול כולם, אך למען האמת זה היה הרעיון שלי ולא של אבא שלי, אז תני לי לנסות לתקן את זה. תרשי לי להזמין אותך לארוחת ערב, תני לי ערב אחד להוכיח לך שאני לא כזה נורא."

רויטל הניחה את כד הפרחים על השולחן והביטה בעיניו. לרגע היא חשבה שזיהתה רכות מאחורי המבט המהפנט של עיניו הכחולות.

"בבקשה," הוא התעקש.

היא לקחה רגע וניסתה להכיל את הכוח הבלתי מוסבר שלו עליה. המבט שלו המיס אותה לגמרי. "אני מוכנה לחשוב על זה," אמרה לבסוף.

יונתן חייך. "את לא תצטערי."

"אני כבר מצטערת," מלמלה.

יונתן יצא ממשרדה, ורויטל נשמה לרווחה. אני לא אצליח לעמוד בזה, חשבה. כל פעם שהוא מופיע אני יוצאת מאיזון. השפעתו עליה באמת הייתה מוזרה. היא אף פעם לא הרגישה מבולבלת כל כך בנוכחות גבר.

רויטל יצאה ממשרדה ומיהרה לחדר המאובטח שבסוף המסדרון. היא סרקה את הכרטיס שלה וביצעה הזדהות קולית וסריקה של רשתית העין שלה. הדלת נפתחה והיא נכנסה פנימה. החדר היה חשוך וקטן. היו שם כיסא ושולחן שעליו הייתה מונחת מזוודה שחורה. רויטל ישבה וסרקה את טביעת אצבעה על

המזוודה, וזו נפתחה אוטומטית. הייתה זו מזוודת מחשב שהכילה את מערכת ההפעלה של בראשית לשיגור טילים. היא הכניסה את קוד הגישה הסודי והחליפה אותו בקוד חדש, ואז שלחה אותו למזכיר הצבאי של ראש הממשלה באמצעות מערכת הצפנה. שוב המחשבה על יונתן חלפה במוחה. איך ייתכן שפתאום צירפו אותו אליו ולמה דווקא עכשיו?

היא יצאה מהחדר וניגשה אל מעבדת הפיתוח. היא חיברה את המחשב הנייד שלה והריצה בדיקה של המערכת החדשה, המתבססת על מודלים של בינה מלאכותית שהיא והצוות שלה פיתחו. זו הייתה מערכת מהפכנית שתצעיד את בראשית ביוטכנולוגיה אל העתיד.

2

השעה הייתה שש בערב. רויטל יצאה מהמשרד ונכנסה לרכב. הטלפון הנייד שלה צלצל. זה היה דין. רויטל ענתה בחוסר חשק, אך לא הייתה לה ברירה, היא ידעה שהיא חייבת לעשות את השיחה הזו. היא חייבת לשים לזה סוף.

"דבר," היא אמרה מייד כשקיבלה את השיחה.

"איזו קרירות," אמר דין, "אבל לפני שתתקפי אותי ולפני שתגידי משהו... אני יודע שהייתי לא בסדר ואני יודע שאת לא חייבת לקבל את התנצלותי, אבל תודי שאת חייבת לי לפחות פגישה אחרונה לפני שאת מסיימת את מערכת היחסים שלנו." רויטל לא חשבה כך בכלל, אך ידעה שאם לא תסכים, הוא ימשיך להטריד אותה. "בסדר, דין, נעשה את זה כמו שאתה רוצה. מתי ואיפה?"

"בואי אליי עכשיו, אני מחכה לך."

רויטל ניתקה ונסעה ישירות אל הדירה שלו.

דין גר ממש במרכז תל אביב. הדירה שלו הייתה ממוקמת מעל רחוב הברים הסוער. הרחוב היה תוסס והומה. בחורות ובחורים צעירים צוחקים ושותים, מוזיקה רועשת ועשן סיגריות מילאו את האוויר. זה אחד מהדברים שמשכו אותה מלכתחילה, בדין - החיים התוססים, הקלילות, חיים חסרי דאגות. מצד שני,

אלה הדברים שהכי דחו אותה אצלו עכשיו. היא הרגישה שהיא משתנה. יותר אכפתית יותר מיושבת. היא התפקחה וראתה את הדברים יותר בבירור, במיוחד את ההבדלים ביניהם. היא לא הבינה איך הוא לא רואה את זה.

רויטל עלתה לדירה שלו, נזהרת שלא לדרוך על צעירים שתויים בזמן שעלתה במדרגות. ברגע שדפקה על הדלת, הוא פתח ונשען על משקוף הדלת, מחזיק בקבוק בירה בידו. "היי, יפהפייה," אמר.

עיניה הירוקות של רויטל בחנו אותו. ללא ספק הוא היה גבר נאה, גבוה ושרירי. הוא לבש חולצת טריקו קרועה שהבליטה את כתפיו החסונות ואת צווארו הרחב. שערו הבלונדיני הארוך יכול היה להמיס בקלות כל אישה.
"ערב טוב," ענתה רויטל.

דין החווה בידו וקד קידה. רויטל נכנסה לדירה. היא הכירה את כל ההצגות הקטנות שלו, זה כבר לא עבד עליה יותר.
"הזמנתי לנו סושי, אני בטוח שאת רעבה, זה הגיע ממש הרגע."

רויטל הנהנה בראשה. הם התיישבו ואכלו את הסושי בשקט. רויטל הרגישה לא בנוח, היא כבר רצתה לסיים עם כל הסיפור הזה ולצאת משם. דין נתן בה מבט רציני ופתח בווידוי. "אני לא יודע מה חשבתי לעצמי. עשיתי טעות חמורה. זו הייתה רק פעם אחת, וגם לא הייתה לזה שום משמעות. היא הייתה סתם מישהי שפגשתי כבר. את חייבת לסלוח לי. אני אוהב אותך."

רויטל הביטה בו ונזכרה ברגעים היפים שלהם. באמת היה לנו טוב ביחד, חשבה לעצמה. עיני הדבש שלו ממש התחננו אליה. לרגע קל כמעט נענתה לו. דין רכן קדימה לנשק אותה, אך היא

הסיטה את ראשה הצידה ואמרה ביובש, "זה נגמר דין. אין לנו שום דבר משותף. אפילו אין לנו חלום משותף לחלוק. תאמין לי שהפרידה הזו היא גם לטובתך, אנחנו לא מתאימים."

"אני לא מסכים איתך," אמר דין וכעס בקולו.

"מסכים או לא, זה מה יש, אני הולכת עכשיו. אני לא מוכנה יותר להיות ברכבת ההרים המטורפת הזו. אני גם יודעת שאתה בכלל לא אוהב אותי, אחרת לא היית מתנהג כך, וגם אם תגיד שאתה כן, זה לא חשוב כי אני לא אוהבת אותך יותר. אל תתקשר אליי, אל תשלח לי הודעות ואל תשלח לי פרחים. אני עוברת הלאה וכדאי שגם אתה תעשה את זה. לילה טוב."

רויטל קמה, לקחה את התיק ויצאה מהדירה. משאירה את דין מאחור, המום וחסר כל תגובה.

הרחוב היה הומה באנשים, שמיהרו להיכנס אל תוך הברים, מחפשים מחסה מפני הגשם שהחל שוב לרדת. רויטל לעומת זאת, הלכה לאיטה, ונהנתה מכל טיפת גשם שירדה עליה. היא הרגישה שהגשם מנקה אותה, מטהר אותה ממש לפני התחלה חדשה.

3

רויטל חזרה נוטפת מים מריצת הבוקר. גשם חזק תפס אותה ואת סנואי באמצע הריצה על החוף. היא נכנסה למקלחת ושטפה עצמה במים חמים. לאחר דקות ארוכות של מקלחת חמה, הרגישה הרבה יותר טוב.

יונתן רצה שייפגשו אצלו במשרד בשעה תשע. היא עמדה מול ארון הבגדים והתלבטה מה ללבוש. אף פעם לא הייתה לה בעיה בתחום, מאחר שכל הארון שלה היה בסטייל שלא היה מבייש אף בחורה. הפעם משום מה, באמת הייתה אובדת עצות. שום דבר לא היה מספיק טוב או מתאים. היא רצתה להיראות טוב יותר מתמיד. המחשבה הזו הרגיזה אותה. למה כל כך חשוב לי להרשים אותו? חשבה לעצמה, רק אתמול כעסתי עליו שהתפרץ לחיי והתערב בעניינים שלא שלו. הרי הפרויקט היה שלי ורק שלי עד אתמול, ואם זה לא מספיק, אף אחד לא טרח לעדכן אותי מבעוד מועד על השינוי הזה. ולמרות זאת, הינה אני עומדת מול המראה ומתלבטת מה ללבוש.

לבסוף היא בחרה בשמלת סריג צמודה בצבע ירוק בקבוק. היא בהחלט ידעה מה היא עושה. השמלה הזו הבליטה את עיניה הירוקות ואת קימורי גופה. היא ייבשה את שערה הגלי, מרחת

שפתון שקוף ומשחה מסקרה על ריסיה הארוכים. זהו, אני מוכנה. היא הביטה במראה ואהבה את מה שראתה. כשהגיעה אל חניון המשרדים, הרכב של יונתן כבר היה שם. היא הביטה ברכב המפואר ושחררה נשימה עמוקה. היא התקדמה ועלתה במעלית למשרדים. נטע קיבלה את פניה כשנכנסה. "בוקר טוב רויטל," אמרה נטע וחייכה. "יונתן מחכה לך במשרד שלו."

רויטל שחררה חיוך קלוש ומהוסס. "אביא לך את הלאטה שלך בדיוק כמו שאת אוהבת," אמרה נטע בעליזות, ורויטל הודתה לה.

המשרד של יונתן היה באגף החדש שהתווסף למשרדים בשיפוצים שהסתיימו לאחרונה. רויטל התקדמה לכיוון האגף החדש ונכנסה למשרד של יונתן. המשרד היה מרווח וגדול פי שלושה ממשרדה, כיאה לבן של הבוס, חשבה לעצמה. חלון גדול השקיף על העיר תל אביב עם נוף מערבי לקו החוף. המשרד התאים לו בדיוק. ספת עור ארוכה חומה, רהיטי עץ מהגוני כבדים ורצפת הפרקט החומה שיוו למשרד אווירה חמימה. לצד שולחן המשרדי היה בר יינות וליקרים. יונתן הביט בנוף הנשקף מחלונו. אפילו מאחור הוא נראה מרשים, חשבה לעצמה רויטל. הוא לבש חולצה מכופתרת בצבע תכלת ומכנסי ג'ינס שהבליטו את שרירי הירכיים שלו. לא היה ספק שהגבר הזה מתאמן על בסיס קבוע.

"בוקר טוב," אמרה רויטל.

יונתן הסתובב. "בוקר טוב רויטל," הוא השיב וחייך. היא הסמיקה, זה לא היה בשליטתה. לעזאזל, הוא נראה כל כך טוב, חשבה לעצמה. למזלה נטע נכנסה באותו הרגע. "בוקר

טוב לכם. רויטל, הלאטה שלך, יונתן, האספרסו שלך. תרצו עוד משהו?"

"לא תודה, אנחנו נצא לארוחת בוקר עוד מעט," ענה יונתן. רויטל הרימה גבה. הוא בהחלט הרשה לעצמו לנהל את סדר היום שלה מבלי לשאול אותה אפילו. הוא סימן לה לכיוון הספה, ורויטל פנתה להתיישב. הוא התקדם והתיישב לידה. היא זזה מעט הצידה, מתרחקת ממנו, מניחה את כפות ידיה על רגליה. "אני חייב להודות, אני חושב שלעבוד איתך יהיה מאתגר." רויטל שתקה והתבוננה בו.

"את יודעת, בשלוחה בלונדון הצלחתי בגדול, אבל הבנתי דבר אחד - אם לא אחזור לארץ ואהיה כאן, אף פעם לא אהיה באמת שלם עם עצמי."

"שלחו אותי להשתלמות בשלוחה בלונדון כשהייתי בחודש השני שלי כאן בחברה," אמרה רויטל ולגמה מהלאטה שלה.

"אני יודע. הייתי שם, ישבתי בצד מאחור."

באמת? לא ראיתי אותך. מה עשית שם?" התפלאה רויטל. הוא שתק ולגם מהאספרסו שלו. הטלפון המשרדי על שולחנו צלצל. הוא ניגש אל השולחן ולחץ על הרמקול. "סליחה על ההפרעה," קולה של נטע בקע מהרמקול. "יש לך שיחה מלונדון."

"תעבירי," אמר יונתן והרים את השפופרת. הוא ענה בשקט ואז ניתק. מבטו נראה מעורער. הוא נשאר דומם לרגע, אחר אמר, "בואי, מחכים לנו לארוחת בוקר."

הם ירדו אל חניון המשרדים. יונתן פתח את דלת מכוניתו וסימן לרויטל להיכנס. "אין טעם לנסוע בשני רכבים. אנחנו חוזרים לכאן מייד אחר כך."

רויטל הסכימה ונכנסה. מכונית האאוּדי הלבנה עם מושבי העור הדיפה ריח של טבק גברי. "אני מקווה שתיהני, הזמנתי שף פרטי שיכין לנו ארוחת בוקר." הוא חיך, הניע את הרכב והפעיל את המוזיקה. צלילי המוזיקה של סם סמית' הדהדו באוזניה. השמש כבר יצאה, מזג האוויר היה נהדר. יונתן פתח את גג המכונית והם נסעו. רויטל לא רצתה להודות בזה אך הוא גרם לה ריגוש. הם הגיעו למסעדה פרטית בחוף הים, שם חיכה להם שולחן ערוך עם מטעמים בסגנון כפרי. יונתן משך את הכיסא והזמין את רויטל לשבת. הגבר הזה באמת שונה מהנוף הטיפוסי בארץ, ממש ג'נטלמן, חשבה לעצמה.

יונתן פרס את הלחם הכפרי והגיש לה. "את חייבת לטעום מכל הגבינות האלה. השף הזה מגיע מהדרום, ממשק משפחתי. כל הגבינות הן תוצרת הבית שלהם."

"איפה המשק הזה בדיוק?"

"לא רחוק מהמפעל של בראשית בדרום," ענה יונתן ונגס בלחם.

"טוב, בהחלט הצלחת להפתיע אותי."

יונתן חיך. הוא שמח מהתגובה שלה. השף חזר עם חביתות ירק ומאפים חמים מתוקים. הריח היה נהדר. רויטל הייתה רעבה, במיוחד לאחר ריצת הבוקר שלה. ברגע זה היא הייתה מוכנה לטרוף הכול.

"אני שמח שאת נהנית," אמר יונתן. "עכשיו, חשוב לי שוב להבהיר לך - את מובילה את הפרויקט, אני יחד איתך ולשירותך, הכול למען המטרה. את יודעת עד כמה את חשובה בבראשית. יש לך יכולות וכישורים שלא ניתנים להחלפה. אבא שלי עשה נכון כשבחר בך להוביל את הפרויקט הזה. אני כמובן

תמיד השגחתי מהצד, כי כזה אני, אבל תמיד נוכחתי לראות את המקצועיות והמסירות שלך. להיות מסוגלת לשלוט במערכת להצפנת קודים זו יכולת אדירה ואנחנו סומכים עלייך. אני סומך עלייך. הפרויקט הזה חדש ומערכת הביטחון נתנה בבראשית אמן מלא. אני יודע שעבדת קשה כדי לבנות את המערכת הזאת, עכשיו רק נותר לנו להוכיח את הצלחתה.

רויטל חייכה ומעט נרגעה. "טוב, אם זו הגישה, אז אני מוכנה להתרגל לרעיון שאתה איתי." היא הביטה בגבר שישב מולה וברגע אחד נכנס אל חייה, או שמא היה שם תמיד ועקב אחר עבודתה כל הזמן, כפי שהוא טוען.

"אוקיי, אז אני אנצל את מצב הרוח הטוב שלך, ואזמין אותך שוב לערב הגאלה. מה דעתך?"

היא לקחה רגע לשקול שוב את ההצעה שלו והרהרה לעצמה. ערב הגאלה עומד להיות בירושלים ואני בהחלט ארגיש יותר בנוח לנסוע עם מישהו לשם, חשבה. "בסדר, אני מסכימה." אמרה ולגמה מכוס מיץ התפוזים הטרי הסחוט.

"מצויין!" ענה יונתן ועיניו קרנו מאושר. "אני שמח שנהנית מהארוחה. עכשיו בואי נחזור למשרד, יש לנו הרבה עבודה." "אני רק אגש להתפנות לרגע, כבר חוזרת," אמרה ועזבה את השולחן.

הטלפון הנייד שלה צלצל ויונתן הביט בצג. "אימוש." הוא ענה לשיחה.

"היי, רוי," נשמע הקול מהצד השני.

"היי, היא לא כאן," הוא ענה, "זה יונתן, אנחנו עובדים יחד."

"או, אני מצטערת להפריע לכם," אמרה מירה והציגה את

עצמה. "אני מירה, אימא שלה."

"את אף פעם לא מפריעה", אמר יונתן, "הינה היא חוזרת,
דברי איתה. אשמח להכיר אותך בהמשך."
גם אני, אמרה מירה.
"זו אימא שלך," אמר יונתן ונתן את הטלפון לרויטל.
"היי," אמרה רויטל וחזרה לשבת במקומה.
"מצטערת שהתקשרתי. אני רואה שאת עסוקה מעל הראש,
ניפגש כמו שתכננו."
"כן, עסוקה, נתראה ביום שישי."
"בסדר," השיבה אימה.
"נתראה," אמרה רויטל וניתקה את השיחה.
"אז מותר לי לקרוא לך רוי?"
רויטל קימטה את מצחה וחייכה קלושות. "רק לאימא שלי
מותר לקרוא לי ככה."
"בסדר," אמר יונתן וחייך אליה.
הם קמו מהשולחן וניגשו להודות לשף באופן אישי ולאחר
מכן חזרו לעבודה.
מרגע זה ואילך, השבוע טס לרויטל. העבודה במחיצתו של
יונתן הייתה מעניינת ומאתגרת. היה לה קשה להודות בזה, אך
ברור שהציוות שלהם היה מוצלח ויוביל את הפרויקט הרבה
מעבר למתוכנן.

4

ביום שישי בבוקר נפגשה רויטל עם אימא שלה בבית הקפה הקבוע שלהן, "אצל ברטה". "בוקר טוב לבנות החביבות עליי, מירה ורויטל, שאכין את השולחן הקבוע שלכן?" שאלה ברטה ובירכה אותן בזרועות פתוחות. "בהחלט", הן חייכו והשיבו לברטה חיבוק חמים.

ברטה הייתה אישה נמוכה ועגלגלה. היא הייתה מלאת שמחת חיים ומרץ. בית הקפה שלה היה בסגנון וינטג' ומלא בספרים ישנים. המוזיקה התנגנה דרך רדיו ישן ששמרה עוד מימי עלייתה לארץ לפני שנים. ציירים ואומנים מתחילים היו חביבים על ברטה במיוחד, ובית הקפה שלה הציג תמיד תערוכות מתחלפות שלהם. ברטה ידעה בדיוק מה הלקוחות שלה אוהבים ועכשיו פינקה את שתיהן בכל הדברים הטעימים שהכינה.

"אז איך עבר השבוע רוי?" מירה חקרה בעדינות. "את נראית שונה והרבה יותר מעודדת מהשיחה שהייתה לנו בתחילת השבוע." רויטל חייכה מאוזן לאוזן, "טוב, הרבה קרה אימא. האמת, החיים שלי תפסו כיוון אחר מאז דיברנו. הכרתי מישהו." "באמת?" שאלה מירה מופתעת ולגמה ממי הוורדים הצוננים שהיו על השולחן. "זה הבחור שענה לי לטלפון לפני כמה ימים?" רויטל הנהנה בראשה.

"ומה עם דין?"

"אל תזכירי לי אותו."

"מה קרה? הייתם בלתי נפרדים."

"זה נגמר, הוא אכזב אותי, הוא אפילו הודה בזה. ההתנצלות

שלו לא עזרה. בכל מקרה, אני במקום אחר עכשיו."

מירה נראתה מופתעת לגמרי. "ספרי לי הכול."

רויטל חייכה ואמרה, "זה קצת מוקדם לדבר על זה, אבל ברגע

שהדברים יתפתחו, אני מבטיחה שאת תהיי הראשונה לשמוע."

"עכשיו סקרנת אותי כהוגן," אמרה מירה וחייכה. ברטה הגיעה

עם מגש עמוס כל טוב.

"הינה ארוחת הבוקר שלכן, בנות." היא הניחה על השולחן

פלטת ממולאים לצד גבינות הבית. "וזה משקה חדש שאני

מנסה, במיוחד בשבילכן," אמרה ברטה וקרצה להן, "בתיאבון."

רויטל ומירה אכלו וצחקו.

"אני לא יכולה שלא להבחין באנרגיה החיובית שלך," אמרה

מירה, "מזמן לא ראיתי אותך ככה. אני לא רוצה ללחוץ עלייך

לספר, אבל מה שאת לא עושה, תמשיכי לעשות אותו."

רויטל חייכה ולגמה מהמשקה. "איך הארוחה?" שאלה ברטה,

בודקת את הלקוחות החביבות שלה.

"פשוט מושלמת," ענתה רויטל, "והפתעת אותנו עם משקה

האגס בננה החדש. את תמיד שומרת על רעננות," קרצה לה

רויטל.

ברטה חייכה מלאת סיפוק וצחקקה, "תמיד כיף שאתן באות,

בנות."